

Sygn. akt IV U 80/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Agnieszka Łakomiak

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **J. K.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 20 stycznia 2017 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

I. odwołanie oddala,

II. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV U 80/17

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. K. złożył odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 20.01.2017 r., na podstawie którego nie został zaliczony do osób niepełnosprawnych. W uzasadnieniu wskazał, że nie zgadza się z tym orzeczeniem i zgodnie z definicją dotyczy go lekki stopień niepełnosprawności. Wskazał, że nie dowidzi na lewe oko, nie ma w nim ostrości widzenia. Żadne szkła nie są w stanie usunąć tej wady, nie wchodzi też w rachubę leczenie operacyjne. Obecnie z prawym okiem również ma problemy, albowiem z uwagi na wiek staje się dalekowidzem i używa okularów do czytania i wykonywania różnych czynności. Jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna i jego zdaniem zaliczenie go do osób niepełnosprawnych ułatwiłoby mu znalezienie zatrudnienia. Z zawodu jest spawaczem.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie argumentując, że schorzenia wnioskodawcy nie powodują upośledzenia sprawności organizmu w stopniu zaburzającym sferę aktywności zawodowej i społecznej, stąd brak jest podstaw do ustalenia stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U J. K. występuje od urodzenia niedowidzenie oka lewego. Z przyczyn okulistycznych J. K. nie jest osobą niepełnosprawną. Jest on zdolny do wykonywania wszystkich prac nie wymagających obuocznego widzenia.

Dowód: opinia biegłego okulisty k. 16-17.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wnioskodawca opierał swoje żądanie w przedmiocie zaliczenia go do osób niepełnosprawnych na przepisach ustawy z 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 2046). Zgodnie z art. 4 ust. 1-4 wskazanej ustawy, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2015 r., poz. 1110). Z treści § 32 ust. 1 pkt. 4 wskazanego rozporządzenia wynika, że przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez choroby narządu wzroku, w tym wrodzone lub nabyte wady narządu wzroku powodujące ograniczenie jego sprawności, prowadzące do obniżenia ostrości wzroku w oku lepszym do 0,3 według S. po wyrównaniu wady wzroku szklami korekcyjnymi lub ograniczenie pola widzenia do przestrzeni zawartej w granicach 30 stopni.

Zważywszy na to, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy, w zakresie naruszenia sprawności jego organizmu z przyczyn okulistycznych, wymagała wiadomości specjalnych, Sąd zasięgnął opinii biegłego lekarza okulisty. Zdaniem wnioskodawcy, powinien być zakwalifikowany do lekkiego stopnia niepełnosprawności z przyczyn okulistycznych.

Na podstawie opinii wydanej przez biegłego okulisty Sąd ustalił, że u wnioskodawcy od urodzenia występuje niedowidzenie oka lewego. Z przyczyn okulistycznych nie jest osobą niepełnosprawną. Jest on zdolny do wykonywania wszystkich prac nie wymagających obuocznego widzenia.

Należy zaznaczyć, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Nie jest przy tym miarodajna dla oceny tego dowodu niekonkurencyjna z nią ocena wnioskodawcy co do faktów będących przedmiotem opinii. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z 13.10.1987 r., II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym.

Wskazać także należało, że fakt, iż opinia biegłego nie posiadała w swojej treści rozstrzygnięcia sporu odpowiadającego wnioskodawcy nie mógł uzasadniać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy

niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak wnioskodawca (patrz: wyrok SN z dnia 18.02.1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407).

Wprawdzie wnioskodawca złożył zastrzeżenia do opinii biegłego. W ocenie Sądu zastrzeżenia te nie mogły jednak spowodować skutecznego podważenia wiarygodności i przydatności tej opinii. Uznać należało, że stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłego, który związany był zasadami wyrażonymi w § 32 ust. 1 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2015 r., poz. 1110). Opinia wydana w niniejszej sprawie była zdaniem Sądu zupełna, jasna oraz wystarczająco wyjaśniała zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Należało zatem uznać ją za w pełni wiarygodne dowody.

Należy podkreślić, że wnioskodawca od urodzenia nie dowiździ na oko lewe. Stan taki wykluczał zatem od początku możliwość wykonywania przez niego zawodu wymagającego obuocznego widzenia, w tym zawodu spawacza, w zakresie którego podjął on kształcenie. Z opinii biegłego wynika natomiast, że naruszenie sprawności organizmu wnioskodawcy z przyczyn okulistycznych nie wypełnia kryteriów określonych w powołanym powyżej rozporządzeniu, które uprawniają do zaliczenia do jednego z trzech stopni niepełnosprawności.

Powyższe okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w wyroku (art. 477¹⁴ § 1 kpc).